

'Letterlijk gruwelijk spannend'
– NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER
KNOCK-OUT

JEUGDTHRILLER

Salima el Hadri won de Betragt!-schrijfwedstrijd. Benieuwd naar haar inzending? Blader dan snel door naar pagina 169.

www.politienietbetreden.nl

© 2018 Cis Meijer

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Zeno

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4349 6 (e-book 978 90 261 4350 2)

NUR 284, 285

Daar ligt ze. Haar ogen gesloten, haar mond geopend.

Doodstil. Als een lappenpop.

In mijn hoofd gonzen hun stemmen. Het gejoel, mijn gejoel. Wankel op mijn benen zet ik het op een rennen. Weg van deze onheilsplek.

Van alles wil ik schreeuwen. Keihard janken. Maar mijn keel zit dicht. Ik ren over de kade. Mijn natte haren slaan tegen mijn wangen. De vislucht van het water dringt mijn neus in.

Zodra ik bij mijn fiets ben pak ik mijn telefoon. Met trillende vingers haal ik het filmpje offline. Ik race naar huis.

Het lukt me niet om ons laatste moment uit mijn hoofd te zetten. De radeloze blik in haar ogen. Haar uitgestoken hand.

Voor mijn huis kom ik tot stilstand. Rustig nou, rustig nou, rustig... Gewoon ademen.

Ineens, zonder dat ik erbij nadenk, haal ik uit. Mijn vuist knalt tegen de muur. Mijn knokkels branden. De scherpe pijn brengt me terug naar hier. Snel naar binnen!

Door mijn tranen zie ik de deur wazig. De sleutel krast langs het slot. Nog een keer proberen, zonder te trillen. Als hij in het slot zit, aarzel ik. Stel dat ik het toch vertel? Dan ben ik een verrader.

Dat nooit! We hebben gezworen om het stil te houden. Masker opzetten en niet meer terugkijken. Niks loslaten. Zoals ze zeiden: mond dicht, we waren er niet bij. Simpel.

En als ze vragen waar ik was? Dan was ik ergens anders aan het zwemmen. Maar er was niemand, we zijn niet gezien. En als ze doorvragen... Ik heb niks gezien. Helemaal niks. Kwestie van volhouden. Dat is het beste. Voor mezelf en voor iedereen.

Voordat ik de sleutel omdraai zwaait de deur open. Mijn hart dreunt in mijn borst.

Verraste blik. 'Hé, gaat het?'

Ik knik. Schichtig wurm ik me de gang in, ren de trap op. Klem mijn kiezen op elkaar en druk mijn tranen weg.

‘Ze zijn mooi, maar ze maken elkaar af.’ Evi kijkt me bloedserieus aan.

‘Maak je een grapje?’ vraag ik en ik bestudeer de gele vis met zwarte strepen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Vooral nieuwkomers en zwakkeren moeten ze hebben. Ik zag ze net al achter die daar aan gaan.’

‘Is hij ziek of zo?’ Ik verplaats mijn blik van de vis naar mijn telefoon. Mijn volgende les begint over vijf minuten.

‘Nee, ik denk niet dat hij ziek is. Het is bizar hoe deze vissen zich kunnen gedragen.’ Haar vinger volgt de schokkerige bewegingen van de achtervolgde vis. ‘Let op, daar komt die agressieve al.’

Vijf bij elkaar zwemmende vissen wijken uiteen. De grootste voorop, hij slaat zijn platte lijf tegen de

zwartstreep. Eerst denk ik nog dat mijn hersenen zelf een verhaal verzinnen bij wat ik zie. Het is alsof ze vechten, een groep tegen een enkele vis.

‘Heftig, hè?’ Evi wendt haar gezicht af van het aquarium en zwaait naar iemand achter me. Ik kijk om. Haar broer Daan, patser Boris en hun vriendengroepje uit de vijfde komen de hal in lopen. Als Daan zijn arm om Evi’s schouder slaat, zie ik hoeveel ze op elkaar en op Mirthe lijken. Lichtblonde haren, helblauwe ogen. Eigenlijk wil ik aan Evi vragen hoe het nu met ze gaat, een paar maanden na Mirthes dood. Maar dat kan ik zelf ook wel bedenken. Evi’s huid zit onder de schrale plekken. Ze kroopt haar verdriet op. Verschrikkelijk als je zus zelfmoord pleegt...

Boris stoot Daan aan en loopt dan verder, zonder me gedag te zeggen. De andere jongens gaan achter hem aan. Wat mijn zusje toch in Boris ziet... of zag. Oké, je verdrinkt bijna in zijn mooie ogen, maar hij is zo vol van zichzelf.

‘Ik moet opschieten,’ zegt Daan tegen Evi. ‘Mijn les begint bijna.’

‘Alsof jij het erg vindt om te laat te komen.’ Evi lacht. ‘Of hebben jullie scheikunde?’

Hij knikt en gaat achter zijn vrienden aan.

‘Wacht even, hoe heten deze vissen ook alweer?’ roept ze naar Daan.

‘Cichliden,’ roept hij terug. ‘Monstertjes zijn het.’

Ik grijns om zijn opmerking.

Evi wijst weer naar het aquarium. ‘Kijk, hoe ze hem opjagen.’

‘Wat zielig,’ zeg ik. ‘Kunnen we niet ingrijpen?’

‘Nee. Je lost het alleen op door ze in aparte aquaria te zetten. We hebben ze thuis ook. Omdat ze elkaar zo treiterden heeft Daan er een paar tussenuit gehaald.’

Ongelovig staar ik naar de mooie vis. De grote slaat tegen zijn lijf alsof het een bokszak is. Schubben dwarrelen door het water. Ik heb de neiging mijn hand in de bak te steken... Het is al te laat. Waar zijn oog zat zie ik een blubberige massa.

Iemand trekt aan mijn arm. ‘Hè hè, daar ben je. Kom je?’ Het is Anna.

‘Kijk dan, hoe wreed,’ zeg ik tegen haar. Ik wijs naar de oorlog in het aquarium.

Anna rommelt aan haar knot en rolt ongeïnteresseerd met haar ogen. Ik wil nog iets tegen Evi zeggen, maar Anna sleurt me al mee.

‘Zie je later!’ roep ik.

‘Zie je later,’ aapt Anna me kinderachtig na. Ze hijst haar pantterrugzak op en houdt haar roodgelakte nagels voor me uit. ‘Nieuwste kleur, mijn moeder heeft net weer een lading make-up binnen. Mooi of mooi?’

Ik duw haar hand omlaag. ‘Doe niet zo flauw tegen Evi.’

‘Sorry, maar ze is zo... anders dan wij. Tegen mij is ze niet zo aardig als tegen jou, hoor. En ik word altijd zenuwachtig van haar eczeem.’

‘Alsof zij daar iets aan kan doen. Jeuk is niet te harden. Moet ik een potje jeukpoeder over je uitstrooien?’

‘Sadist,’ zegt Anna lachend. ‘Zo bedoel ik het niet. Sinds Mirthes dood gedraagt ze zich gewoon heel raar.’

‘Raar?’ vraag ik verbaasd.

‘Ja, Jantje lacht, Jantje huilt. Beetje kierewiet.’

Even sta ik stil. ‘Jij weet niet hoe het is om iemand te verliezen.’

Anna brengt haar hand voor haar mond. ‘Het spijt me, Fay! Ik dacht er niet aan. Echt, ik...’

‘Laat maar,’ zeg ik, terwijl ik verder loop.

Ze steekt haar arm door die van mij. ‘Je hebt het er niet zo vaak over,’ zegt ze. ‘Denk je veel aan je vader?’

‘Ik vergeet weleens een paar dagen aan hem te denken. En dan voel ik me schuldig als ik dat beseft.’

‘Jij moet je eens niet zo snel schuldig voelen,’ zegt ze.

‘Dat gaat vanzelf.’ Ik denk aan Evi en Daan. Zouden zij zich weleens schuldig naar Mirthe voelen? Is het bij hen thuis ook alsof er een stuk uit een puzzel ontbreekt, zoals bij ons? ‘Ik vind het niet zo vreemd als Evi zich soms raar gedraagt,’ zeg ik.

‘Ik kan het niet uitstaan hoe ze me soms nastaat.’ Anna steekt demonstratief haar kin naar voren en kijkt als een paranoïde gestoorde.

‘Nee, jij bent schattig,’ zeg ik, terwijl we het lokaal in lopen.

Aan het eind van de middag zie ik Ginger op het schoolplein. Ze leunt tegen de muur en belt. Heftige gebaren. Als ik vlak bij haar ben hoor ik haar praten. Ik voel me opgelaten, maar onopvallend weglopen kan al niet meer.

‘Ik zei alleen maar dat ik er niet meer tegen kan,’ zegt ze tegen de beller. ‘Meer niet. ... Ja, ik heb het nog. ... Daarom. ... Voor als ik het nodig heb.’

Gedoe met haar vriendinnen? Ze draait zich om en kijkt me met schrikogen aan. ‘Ik moet ophangen.’ Ze bergt haar telefoon op, knikt naar me en loopt weg.

Ik probeer haar in te halen, ze blijft me voor. ‘Hoe ben je?’

‘Lopend.’

‘Heb je je fiets nog niet laten maken?’

‘Jawel,’ bromt ze. ‘Ik had gisteren geen zin om hem te halen. Het is een pokkeneind lopen.’

‘Had het maar gezegd, dan had ik –’

‘Laat me met rust.’ Ze kijkt niet achterom.

‘Wat is er met je?’ vraag ik.

Ze versnelt haar pas.

‘Oké, laat me raden.’ Ik maak tempo, tot ik vlak naast haar loop. ‘Is het uit met Boris?’

Ze zucht.

‘Vanavond na de training samen een filmpje kijken?’ vraag ik.

Nors blijft ze voor zich uit kijken.

‘Zullen we weer een keer naar Feyenoord?’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Dat is geweest. Papa is er niet meer.’

‘Ik weet dat het moeilijk voor je is. Maar we kunnen het toch een keer proberen, met zijn tweeën?’

‘Nee.’

‘Liever iets leuks met mama en Daisy erbij? Gewoon iets... iets wat we vroeger ook met elkaar deden.’ Ik denk na. ‘Wat dacht je van varen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Nee,’ zegt ze dan. Uit haar jaszak pakt ze een plastic pakje. Ze opent het, haalt er een roze koek uit.

‘Gin, dat is nummer zoveel vandaag. Je krijgt een suikerdip van hier tot Tokio.’

Geen antwoord.

‘Ik bedoel het goed, hoor.’ Laatste poging. Vlak voor ze wegloopt geef ik een kus op haar wang. ‘Dag, schatje,’ plaag ik haar. ‘Tot zo.’

Ze draait zich om, steekt haar middelvinger omhoog. En hoewel ik mijn tong uitsteek voel ik achter mijn ogen tranen branden. Zoals ze naar me kijkt. Dwars door me heen. Alsof we vreemden voor elkaar zijn.

Ik mis haar lach en de twinkeling in haar ogen. De laatste tijd is ze een schim van wie ze was. Wat is er met mijn sterke, gekke, stoere zusje?

Ik slik, blijf naar haar kijken. Een ijskoud voor gevoel overvalt me.

Zware beats uit Gingers slaapkamer dreunen door naar beneden. Ze is nog steeds niet te genieten. Ik heb push-ups gedaan en ruim in de huiskamer rondslingerende tijdschriften op. Daisy eet bij de buren, mama komt zo thuis. Ze had haar rode kussen op papa's fauteuil gelegd. Ik pak het op en leg het op de bank, waar mama zelf vaak zit. Daarna draai ik de fauteuil met de zitting naar de tv. Zoals vroeger. Toen hij er nog was.

De bel gaat. Vanachter het raam zie ik Kato en Elin op de stoep staan, Gingers vriendinnen. Kato's handen gebaren zoals Italianen doen die druk in gesprek zijn. Zo te zien heeft ze haar haren weer geverfd. Dit keer zwart. Ginger zegt dat ze net zo vaak van haarkleur wisselt als van vriendje. Kato is iemand die opvalt. Elin steekt er met haar sluike

haar tot op haar billen sloom bij af.

Ik roep hard naar boven. 'Gin! Kato en Elin staan voor de deur. Zal ik opendoen?'

De muziek stopt abrupt. Gestommel vanaf haar kamer.

Snelle voetstappen boven. Gebonk. Wat doet ze? De bel gaat weer.

Ik laat haar vriendinnen alvast binnen en vertel dat Ginger op haar kamer zit. In hun skinnies en bomberjacks haasten ze zich naar boven. Kato's kleren ogen vaal. Volgens Ginger wordt Kato thuis zo'n beetje vergeten. Haar broers eisen de aandacht op. Ik vond het zielig, maar Ginger verzekerde me dat Kato dat niet is.

Van Elin kan ik nooit hoogte krijgen. Iemand die weinig zegt. Ik denk dat Elin het wel makkelijk vindt dat Kato altijd het voortouw neemt. Ginger verdenk ik er ook van. Een grote mond, maar als het erop aankomt klapt ze dicht.

Als ze boven zijn loop ik ook de trap op. Vanachter Gingers slaapkamerdeur hoor ik hun gesmoorde stemmen. 'Hoe kun je hem nou kwijt zijn?' fluistert een van hen geïrriteerd. Ik kan niet horen wie. Het klinkt alsof ze ruzie hebben en alsof er spullen omvallen.

Tijdens het avondeten vraag ik aan Ginger wat Kato en Elin kwamen doen. Ze reageert niet. Ik begin over Boris.

'Fay, niet doen,' zegt mama.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat ik blij ben voor Ginger als het uit zou zijn.’

‘Laat haar maar met rust. Je ziet toch dat ze het niet leuk vindt?’

Ik wend mijn blik af. Het heeft geen zin om ertegenin te gaan. Mama’s stem klinkt in mijn hoofd: de oudste moet de wijste zijn.

‘Houden jullie de tijd in de gaten? Jullie moeten zo trainen. En Ginger, raak je huissleutel niet wéér kwijt,’ zegt mama. ‘Ik heb geen reserve over.’

‘Je sleutel ook al kwijt?’ vraag ik. ‘Eerst je telefoon, nu dit... Wat wordt het volgende?’

Ginger kijkt me boos aan. ‘Kan ik er wat aan doen? Tijdens een tussenuur ging ik naar de wc en toen ik terugkwam had iemand mijn tas van tafel gegooid.’

‘Die sleutel moet toch ergens liggen dan?’ vraag ik verontwaardigd.

‘Kennelijk niet, hè,’ snauwt ze. ‘Anders had ik –’
Mama komt tussenbeide. ‘Meiden...’

‘Mama, mag ik van tafel?’ Ginger schuift haar stoel naar achteren.

‘Waarom?’ vraagt ze.

‘Ik schrijf iets. En ik heb net een paar zinnen bedacht. Anders vergeet ik ze weer.’

Mama kijkt op. ‘Wat schrijf je?’

‘Een gedicht.’

‘Voor je les?’ vraag ik.

‘Nee, voor Mirthe,’ zegt ze.

‘Mirthe?’ vraagt mama verbaasd.

‘Ja,’ antwoordt ze. ‘Voor haar herdenking in de aula aankomende vrijdag.’

‘Waarom doen ze nu pas een herdenking?’ vraagt mama.

‘Omdat haar ouders een bijeenkomst op school eerder niet aankonden. Nu wel. En nu past het mooi, vinden ze. Ze zou aanstaande zaterdag jarig zijn geweest,’ legt Ginger uit. ‘Mijn docent Nederlands heeft gevraagd wie iets wil voordragen. Iedereen komt. Ik wil ook nog een mooie foto van haar printen. Er is een tafel waar je herinneringen op kunt achterlaten.’ Ze pulkt aan haar nagel, kijkt ons niet aan. ‘En eh, nou... Ik heb besloten dat ik iets wil zeggen.’

‘Wat goed dat je dat doet,’ zegt mama. ‘Vlug dan maar even.’

Op de bank krabbelt Ginger iets op een blaadje dat op haar schoot ligt.

‘Hé, jullie hebben vrijdag toch ook een halloevenfeest?’ vraagt mama.

‘Klopt,’ zegt Ginger.

‘Is het dan niet raar om daar naartoe te gaan, zo op dezelfde dag?’

‘Nee, waarom? Mirthe hield van Halloween,’ zegt ze verdedigend. ‘Halloween is het feest van de doden.’

‘Tja, maar –’ begint mama.

‘Hoe laat begint het?’ onderbreek ik haar. ‘Ik heb de volgende dag een wedstrijd.’ Ik sta op en pak de

flyer voor het feest uit de kast. ‘Trek je gruwelijkste kleding aan en kom met alle doden bezit nemen van een levende ziel! Een avond om nooit te vergeten. Griezels mee vanaf 20.30 uur,’ lees ik voor.

‘Met wie ga je?’ vraagt mama.

‘Met een heleboel uit mijn klas. De organisator van het feest heeft ook op ons schoolplein laten flyeren. Volgens mij gaat bijna de hele school.’

‘En toch vind ik het niks, een feest vlak na een herdenking,’ zegt mama.

‘Mam, doe niet zo moeilijk. Na een begrafenis of herdenking voelt alles wat je daarna doet raar. Dit staat los van elkaar. Ik hoorde dat de ouders van Mirthe hun andere kinderen juist aanmoedigden om ook naar het feest te gaan. Mirthes klasgenoten houden een eerbetoon aan haar. Iedereen die haar goed kende schminkt zich als skelet. Dat had ze mooi gevonden. Om twaalf uur ’s nachts vragen we aan de dj haar lievelingsnummer te draaien. Op haar verjaardag. En daarna wil ik daar ook nog iets zeggen.’ Ginger kauwt nerveus op haar pen en staart naar het papier.

Ik kom naast de bank staan, probeer op het blaadje te kijken. ‘Kan ik helpen?’

‘Nee!’ Ze rukt het papiertje onder mijn ogen vandaan. *Lieve Mirthe, had ik maar* lees ik nog net voordat ze het verfrommelt. ‘Moeten we al weg?’ vraagt ze. Ze wil bij mij achterop.

‘Je mag alleen achterop als je mijn sporttas boven

pakt,' zeg ik. Ik pers mijn lippen op elkaar om niet te lachen.

'Ben je gek geworden? Zoek het uit, ik loop wel. Alleen.' Ze draaft de trap op, slaat haar slaapkamerdeur dicht.

'Wat nou? Ik maakte maar een grapje.'

'Toe, Fay,' zegt mama. Ze haalt de borden van tafel. 'Ik wil echt dat jullie samen naar de sportschool gaan.'

'Dat wil ik ook. Maar Ginger...'

'Laat haar niet lopen. Doe nou gewoon wat ik zeg.' Ze kijkt me vermoeid aan. 'Alsjeblieft? Geen discussies,' fluistert ze.

Onderweg naar de kickboksschool houdt Ginger me niet om mijn middel vast.

'Sorry dat ik over Boris begon,' zeg ik.

Geen reactie. Ze weet dat ik er niet tegen kan als ze niets terugzegt. Hoe langer ze dat volhoudt, des te meer ze me uit de tent lokt.

'Wat was er net met je vriendinnen?' vraag ik.

'Gaat je niks aan.'

'Hadden jullie ruzie?'

'Er is niks. Helemaal niks,' zegt ze ijzig. 'Bemoei je met je eigen zaken.'